

ס:7

האומר פרק ששי גימין

מסורת הש"ס

בְּרָא אֱלֹהִים מִדִּם מַלְאֲכָיו
 תְּרוֹמַת הָאֵרֶץ
 בָּהֶם בִּי שִׁיר מִלֵּל
 מַלְאֲכֵי יְהוָה לִבְרִיךְ וְשֹׁפֵר
 מַלְאֲכֵי יְהוָה לִי־עֹשֵׂי
 חַסְדִּים (הִרְבּוּ) מִתַּחַם שָׁמַיְם
 שׁוֹמְרֵי אֶרֶץ כִּי אֵין עֲשֵׂה
 בָּהֶם בִּי שִׁיר מִלֵּל
 נִחוּן לִמְעַל מִן הַשָּׁמַיִם
 שׁוֹמְרֵי אֶרֶץ כִּי קָהֵל עָמֶם
 (וְכֵן קָהֵל עָמֶם)
 בְּרָא מִדִּם מַלְאֲכֵי יְהוָה
 הִרְבּוּ מִתַּחַם שָׁמַיִם
 אֲלֵיהֶם כִּי קָהֵל עָמֶם
 שׁוֹמְרֵי אֶרֶץ כִּי
 בָּהֶם בִּי שִׁיר מִלֵּל
 וְהִתְחַל מִתַּחַם שָׁמַיִם
 שׁוֹמְרֵי אֶרֶץ כִּי רָגַל
 מִיָּד עָמֶם
 לֵאמֹר מִיָּד מִלֵּל עֲשֵׂה
 אֵלֵינוּ מִתַּחַם שָׁמַיִם
 שׁוֹמְרֵי אֶרֶץ כִּי שָׁמַיִם
 עָשֵׂה מִיָּד

תוספות ר"ד

[illegible]

לכדי עזירה אם יסמך על השלים אבל כאן אם לא יתן גט אז לא

"הני מילי לחומרא א"י
 לדידה מדרב המונא
 "האשה שאמרה לב
 חוקה אין האשה מי
 "ה"מ היבא דליבא דק
 דמסייע לה מעייה ומ
 המאורסה היא ואבי
 אמר רבי יהודה אין
 אלא אביה מקבל את
 יכולה לשמור את גיט
 "במאי קמיפלג ר
 וזי לה רחמנא ורבי
 אביה יד דילה לאו
 יכולה לשמור את גיט
 לשמור את גיטה
 לשמור את גיטה אינ
 קמנה יודעת לשמור
 גיטה ודבר אחר מאי
 כל שמשמרת דבר או
 לה רב הונא בר מנח
 אלא אמר רב הונא
 אחא בריה דרב איקא
 לדבר אחר אמר רב
 יצירור וזורק אנו ונוטש
 לאחרים חפץ ומחזיר
 לעצמו ובין לאחרים
 דשמואל אמר לי דא
 ודא אחת היא אמר ר
 זה זוכה לעצמו ואין
 חוננא וורדאן "סביצ
 החביט ואומר ר
 "ומוכה להם ע"י בנו ו
 ושפחתו העברים
 אי דאתאי שתי שערור

[illegible]

אני יכולה להגטרט פ' נצרה חקרא מכת רב שנה יום אחד אם הביאה שתי שערות
אין חשבוני סימניו לא כשומא בעלמא וקטנה היא ואם לא הביאה שתי שערות אלא
דע שבתאי שתי שערות בחתיכי בתי לשייה ערש שתי וסימניו ולאחר שבה לכלל
היא נצרה ומפתח ורשמים היא בוגרת שאכן פ' נצרות לבנות אלא שנה חוששים
ונה ולא בוגרת שאם היא נצרה שהיא אשה גדולה ויש לה דעת שאפילו אם לא היה
נצרה וזרזו לא ורשתי לבלב ענין אשה שיש לה אם אכל קטנה אלא שרשתי
אצרי ליה' דעת אשה שנה ומה ענין פ' נצרה לבלב ענין נצרה כדמארי קטנה ודאם

למורא. כי הא דרבי יצחק: **מתני'** היא ואביה. או היא או
אביה היא יז לה יד דהא גדולה היא ואביה נמי זכאי לקבלה ומ"מ
יד דידה כדקיימא קיימא דהא גדולה היא ואם הימה יתומה * היא
מהיה את עצמה והיא מקבלת את גיטתה והשאת נמי לא שגא:
גמ' יד דידה לאו כלום היא.

לדגמרי אוקמה רחננא כרשופיה
 ימי נערות אלף אי"ב יקמ: איב
משפּרס. דמיז ושלח ממיזו
 מי שמשלח ואיזי חרש ילחז
 שמשלח ואחרת הכי דרשתי לה
 ביצמות כפרק חרש שנא
 (דף קיג:) הלכך אפילו בקבלת איבי
 איזי משפּרס: כל שמשפּרס דבר
 אחר משפּרס גיט. שאס אבד
 גיטה משמרת דבר אחר שאינו דומה
 לו וסבורה שהוא גיטה: הא שוטס
 כעלמא ביא. ואין לך משלח
 ואחרת יותר ממנה דמדלף קמיי
 משמרת שטר אחר ממנו לכלל דלוי:
 שטר הוא אלף מידי דלא דמי ליה:
 [לרור וורוקן]. קטן שנתמין לו
 לרור וורוקו וכשנתמין לו אגוז
 טויל: וזכה לעלמז ואינו זוכה
 לאחריו. אם יזכה לזמן לאחר זכה
 ע"י אותו קטן שמסר בידי האפך
 ואמר זכה כפסך זה לפלוני לא זכה
 ואם בא העתון לחזור חזר: פסך
 וזכרתי

ומתורידו להקדש עש. כשתורידם
אחוריו ממנו: וזכה אף להקדשם
ומדרבנן: דא ודא. שתי הקטנות
אלו דין שיה: מאי אהם היא.
שניהם לזכות או שניהם שלל לזכות:
וורדאן. מאנשי וורדאן מקום:
משפסין במבוי. להיות כל המהדרין
מוציאין לתוכו ויעטלו ככולן:
אם פסבס. שהיו בתוכו לשימור
דקטס שימור ציין: מאי כתיב גביס.
היי שיה וילאט פסבסין: שישוים
מכאנא דרבנן. דמדאורייתא אין אסור
להניקם ולהורידם חלל ממשות
לרשות הרבים: אשפיק וורדאן. נאלם
שלא השיב תשובה על מירון זה:
מעריבין

שערות וקנתי זוכה לאחרים שאני שיתופי מבואות
 וישתיק וורדאן מאי הוה ליה למימר * "כל דתקון רבנן
 בעין

[illegible]

ב"מ (דף כ"ג:) גבי מתיא לא גדול גדול ממש [כ"ו] אלא גדול
שעבר טורחא אוכלת ושמואל דלמח קטן קטן ממש ומפסי
ועומא לכל דבר יד אביז ועל חסם דהק קטן ר"מ דשפחה אוכלת
שפחה על שנתנו אלא דוקא בזנז דכל הסמוכין על שנתן בעל הבית
ולו משום איבה דלמא מסר לה למנוול ומוכה שחין כדתיא ב' נערה
ואח' בנערה עד שמיבגר ורצין ליסר שלח לכות ערוב ע"י נז אפי'
ל' ממש אלא למחוי דהכא אמר שפחה שהיא קטנה וזכה בערוב וב' **ש**
קטן לא דהסר דלית ליה בית לקטן קאמר: **ש**אני **ה**רשעים בבורות
או לא ואע"ג דמתיא חרש שוטת קטן לא הוי נז אפי' לרבי יוסי
מעטם שליחות ואין שליחות לקטן ממהם גם אחס (קדוש חא:) וי"ל
במסורה דליתיה דנשפחה אלא בזוכה חס שזוכה לעצמו ונעצמו
ש (שם דף ט"ז:) איש ואל ואין קטן וזכה וי"ל דהסר לא מיירי בדעת
עליו דמלקא דעפין שיוכל להמנות משום דשה לבית אבות דאורייתא
נזות לאו דאורייתא ואין לו כח לזכות בו לא לאחרים ולא לעצמו:

ר' יהודה אומר וכו' במאי קפילוהו רבנן כסוי ד' יתירא וכו' זה רחמנא ור' יהודה סבב כסוי ר' מאי דילפי' כמקוריה דאם אביה העדוהה איהו כשרות אביה דעו שמשנה אל החתום פ' דאם וידה כשרותא קיימא ור' יהודה סבב רחמנא כשרותא לגדור כשרותא וקלא בלית איהו וקול' יתיר ורוביה חתום כרבינן: לטעמא דהנהו לשכרן סבב איהו יתיר ואלו שנים אלה אל מלוא חתומא נפשה איהו שאע"פ שאין לזה אם איהו ידעתה דאע"פ איהו בעי דעת איהו שגט ד' יתירא וכו' ואם איהו ידעתה לשכרן את נישא אל חשביה לשכרן את נישא חתמה ית' חשביה ד' יתירא וכו' איהו מנשרתה כבחתלה אם אין אלה

(א) תשובות כח: יצמות
קמה נדרים לא, לקמן פט:
(ב) קדושין מה: (ג) (תוספתא)
פ"ד ע"ש, (ד) פירושין עב:
עשר: נדרים פסח: (ה) כ"ח
י"ב: (ו) (פסחים מה: וש"נ)
(ז) (נדרים דל, ס) (וע"נ)
תוס' יצמות ק"נ: ד"ה יפה
וע"נ קדושין מה: ד"ה וכל
שאינה, (ס) פ"י מנח ש"ח
עד בר עשר,

גליון הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) תוֹם דִּיה וּכְל שְׁלִינָה וְסִי
וְאִיר יִנְחָק לֵ"ל יִשְׁמַעֲאֵל:

מוסף רש"י

[illegible]

תוספות רי"ד (המשך)

א"ל אלה את כנון ששם אביה
ולאחר כך קרעו ששם ששם
קדושתו קדושתו נגדו נגדו
התורה היא מקבלת גיטה
אזכיר שיהי קטנה אם ירצה
למכורין ב"ל אנו לצדור
כדאמר' לקמן שיהא יד
חשובה יד אבל אם אביה
אביה מקבל גיטה
ולא היה שאין כח לקטנה
למכור גיטה בסקוס אביה
א"ל התורה שיהא כח דעת
כאם היה בוגרת כבר אביה
מומשה וא"ל מקבלת
גיטה ואלא אביה ולחכי תני
מאן דאמר ואלא אביה

מאביה יד וידה ולא כלום
שי יד וידה אלא ריבה לה
למימרא וידה במקום אביה
ה להתגרש פי' לאו ארישא
די גיטא אינה יכולה להתגרש
י' אכל משענה שהיא יודעת
ששכל אביה קרושה